

z deníčku

Americký mountainbikový server **mtbr.com** podával během závodu **on-line zpravodajství Great Divide Race**. Tady je několik příspěvků **Honzy Kopky**.

28. června, 14.00, Steamboat Springs, Colorado
Jsem unavený a dám si zbytek dne volno, abych vypil pár dobrých piv.

29. června, 17.00, Gremland
Ahoj, tady Jan. Je úterý a právě jsem přežil pořádné hromobití. Lepší se to, chystám se pokračovat. Hezký den.

30. června, 9.00, Silverthorn
Nejdřív jsem byl dost naštvaný, protože jsem několikrát zabloudil. Občas se mi to znovu přihodí, ale začínám si závod pořádně užívat. Více zastávek na pivo a fotografování, ale stále držím solidní tempo. Ahoj.

1. července, 5.30, Sargent
Včera v noci jsem přijel do Salidy. Potřeboval jsem opravit kolo, majitel místního bikeshopu šel otevřít o půlnoci a kolo mi opravili. Jsem jim moc vděčný.

5. července, 21.00, Grants
Dojel jsem sem podél dálnice, protože můj plášť je hodně poškozený a teď už je úplně nepoužitelný. Nevím, jak budu pokračovat, není tady žádný bike shop. Rozhodně se mi nechce to vzdát méně než 400 mil od cíle, tak to snad zítřka nějak vyřeším.

7. července, 18.00
Tady Jan, včera jsem ztratil celý den pokusy o opravení pláště. Naštěstí mě pak někdo vzal do Albuquerque, kde jsem sehnal 29palcovou gumu v bikovým obchodě. Konečně můžu jet dál.

9. července, 9.00, Antelope Wells
Jsem v cíli! Po všech těch problémech jsem rád, že to mám za sebou. Chtěl jsem vzdát snad stokrát, ale vydržel jsem. Nyní toho vím o hodně víc o téhle krásné zemi. Potkal jsem spoustu lidí, kteří mi pomohli. Ještě jednou, jsem moc šťastný. Ahoj!

vesnici nebo silnici, kde si někoho stopneš, projdou třeba tři auta za den, ale je to šance. Američané zastaví, i když nemávněš. Jsou oblasti, kde 350 kilometrů není nic, jedeš den a půl až dva dny, musíš mít vodu, jídlo. Je to pouštěmi, je tam horko, když tě přepadne blbý počasí, tak se z nich nedostaneš. Jsou to jílovité hlíny, na kterých se nedá jet, jen pomalu tlačit, boříš se v tom, všechno se zalepí a nefunguje.

Poušť je dlouhá třeba 200 km, navíc na ní můžeš zabloudit. Měl jsem s sebou asi šest litrů vody a to je na 200 km hrozně málo, ve dne je tam 50-60 °C. Rychle se mění počasí, ač není předpovídána, přijde bouřka. V poušti bys vůbec neměl být během bouřky, zvláště když je rovná nebo jen mírně zvlněná. Pak se není se kam schovat. Blesk praskne do toho nejvyššího bodu, což jsem byl já, a i když si lehneš na zem, je to nebezpečné. Měl jsem štěstí, že jsem projel bez obtíží, občas třískalo kousek vedle mě, ale moje trasa byla suchá. Při dešti jíl nesaje, všude je voda, nebo se tam udělají potoky, a když uhodí kamkoliv blesk, tak všechno probije. O tom jsem nevěděl nic. Mike sice dopředu napsal, že nebezpečí jsou odpolední bouřky, ale co si pod tím představit? Jediný způsob je snažit se poušť rychle přejet a nezůstat v ní přes noc. Třeba i v noci jet, ale na to jsem

nebyl vybaven. Světlo i čelovku jsem měl, ale hlína úplně všechno světlo pohltila. Měl jsem představu, že se bude jezdit dlouho do večera a ráno se brzy vstane. Američani jezdili i v noci, zkoušel jsem to taky, ale riskoval jsem, že tím spíš zabloudím, že rozbiju kolo nebo že s ním někam spadnu.

Způsob jízdy ultramaratonců mi dělal potíže. Jedou lehké převody, pomalu, ale pořad, je to to nejlepší, co lze dělat, nesmějí se zmrtnit ten den, protože každý kus cesty, který jedou na sílu, jim zkrátí dobu jízdy třeba o tři hodiny. Není to v tom vyjet nějaký kopec co nejrychleji, ale vydržet jet co nejdéle bez přestávek, šetřit každou minutu, nezastavovat na křižovatkách. Jeden den jsem jel s Mikem, pozdějším vítězem, pomohlo mi to, nemusel jsem hledat cestu. On jel ale tak pomalu, že mě to unavovalo. Tím ale šetřil síly na další den, protože neví, jestli jich bude 16, 17 nebo 20. Já jel 20 dnů, což bylo 20 dvou stovek za sebou na těžkém kole v těžkém terénu. Věděl jsem, že pojedou o dvě hodiny méně než oni, ale zase jsem měl pocit, že budu o dvě hodiny déle spát. Jel jsem svoje tempo sám a rychleji, ale zastavil jsem na dvou křižovatkách,

S jedním ze soupeřů u večere po náhodném setkání.

Improvizovaný bivak pod radlicí buldozeru.